

Förortsscouting med visioner

Skymningen faller kring det typiska 70-talsköpcentret i Linero utanför Lund. På det lilla torget framför Ica-affären står scoutledaren Pernilla Bruno och kårordförande Terése Berggren och väntar. Det är dags för Linero KFUK-KFUM scoutkårs andra avdelningsmöte.

– Inför det första mötet förra veckan slog vi vad om hur många barn som skulle komma, berättar Terése. De flesta gissningar landade någonstans mellan tio och 20 barn. Det kom fyra!

Pernilla Bruno är eldsjelen bakom Linero scoutkår. Hon är född scout och har alltid varit aktiv. Pernilla bor i Linero, och har länge velat dra igång något i området.

– Men jag var redan väldigt engagerad i min hemkår i Veberöd, så jag hade inte tid. I våras slutade jag mitt uppdrag som förbundsordförande i KFUK-KFUM scoutförbund, och kände att nu var det på tiden att något drogs igång i Linero. Det har varit frustrerande att veta att det finns potential här, utan att kunna göra något åt det.

Linero har nämligen haft en aktiv scoutkår tidigare, under hösten 2006. Man hade 20 barn en hel termin. Men ingen ville ta över arbetet och kåren självdog.

– De som startade den förra kåren hade nog hoppats på mer lokalt engagemang redan från början. Men vi är beredda att ge det ett tag och verkligen gå in för arbetet – jag kommer att stanna i minst tre år även om jag flyttar från området, säger Pernilla.

Till torget i Linero kommer Robin Omoike och hans mamma.

– Hej, är det här scouterna? Får Robin vara med fast han bara går i trean?

– Vill du så får du, säger Terése vänd mot Robin.

Det kommer fler barn, totalt sex stycken. Nu är barnen lika många som ledarna! I Linero har man inte haft några problem att hitta sugna ledare, och att starta en ny scoutkår har varken varit svårt eller jobbigt, menar Pernilla, bara kul.

– Vi fick hjälp av scoutkonsulenten John Söderdahl när vi drog igång. Vi har fått tips om fonder man kan söka pengar ur, kontakt med skolorna häromkring och med församlingen. Och vi har blivit lovade pengar till material från KFUK-KFUM-regionen.

John Söderdahl får ofta frågor från folk som vill starta nya kårer om hur man bildar en styrelse, hur man söker bidrag och hur man rekryterar scouter och ledare.

– Vad folk behöver hjälp med varierar mycket, olika orter har ju olika förutsättningar. I Linero fanns det till exempel redan flera intresserade och engagerade ledare, så där kunde vi fokusera på att rekrytera barn istället.

Det viktigaste när man ska starta en ny kår är tålmod, menar John.

– I Linero kom ju bara några få barn till det första mötet, men det gäller att skapa sig ett namn, det kanske tar lite tid innan folk på orten vet vad Scouterna är för något.

Terése tar fram en lykta på torget utanför Ica och berättar att den är inköpt speciellt för barnen i Linero scoutkår. Alla barn och ledare får varsin tändsticka, och lågan vandrar runt i gruppen. Med lyktan tänd går patrullen upp till gräsmattan bakom centrum för att spela konfotboll.

– Äh, du skojar, säger Morgan Hetlesather misströstande när Terese förklarar reglerna; vanlig fotboll, fast med en pappersstrut framför ansiktet som gör att man knappt ser någonting. Det är svårt för den som inte deltar att hålla sig för skratt när barn och ledare stapplar omkring och sparkar på grästuvor och på varandras smalben, medan bollen ligger ifred en bit bort.

– Måste vi ha de här, undrar Morgans lillasyster Moa Hetlesather och håller upp sin knöggliga pappersstrut. Terése faller och blir fnissande liggande i gräset. ”Straff” ropar någon. ”Va, jag trodde du halkade” säger domaren förvirrat.

Morgan är tolv år och han har varit sugen på scouting länge.

– Jag höll på med fotboll förut så det passade inte. Men sen kom Moa hem med ett papper om Scouterna, och då gick vi hit.

Hittills är Morgan jättenöjd. Det roligaste än så länge var att vira ett garnnystan runt fingret i en namnövning och sen kasta det vidare till en kompis, tills alla virat ihop sig med varandra. Men inför framtiden tänker han sig större äventyr än så.

– Jag vill åka på läger, sova i tält och lära mig göra upp en egen eld, säger han förväntansfullt och försvinner bort till förortsscouternas egen eldstad – en grillplats mitt i bostadsområdet.

– Göra upp eld ska ni få lära er om ett par veckor, säger Pernilla. Vill ni grilla marshmallows idag också?

Kåren har fått låna en lokal inne i köpcentret av kyrkan. Men där tänker de tillbringa så lite tid som möjligt.

– Att vara ute i en park är ett medvetet val. Det blir bara en massa tjafs om vem som ska städa om man sitter inne i lokalen och ugglar. Det är mysigt att vara ute och tända lyktor i höstmörkret, och dessutom är så många andra ungdomsaktiviteter inomhus ändå, säger Pernilla.

Den närmaste tiden ska den nystartade kåren ägna sig åt att ta fram en egen halsduk, göra en sälja, lära sig första hjälpen och att använda ett stormkök. Senare i höst kommer den stora utmaningen i form av en dagslång vandring. Då ska scouterna visa hur bra de blivit på att samarbeta och visa gemenskap. Än så länge består Linero scoutkår av en avdelning med barn från 10 år och uppåt, man kan inte ens dela in barnen i patruller. Men målet är två avdelningar till nästa höst.

– **Nä, det här var inte alls gott**, säger Camillo Carlsson Ramires och tittar förebrående på den lilla förkolnade marshmallowklumpen längst ut på sin pinne. Mörkret har slutit sig runt den lilla scoutpatrullen vid elden, och Terése berättar om framtidens lägereldar med korvgrillning och sång. Avdelningsmötet i Linero KFUK-KFUM scoutkår avslutas med att Terése visar hur man gör scouthälsningen.

– Scouter, var redo!

– Alltid redo! svarar sex allvarliga nyblivna scouter med en mun.

Text: Anna Bratt

Fakta/ Tips för dig som vill starta en ny kår

Tove Norrman är projektledare och jobbar med rekrytering på Svenska Scoutrådet. Hon har

varit med och startat två scoutkårer. Här är hennes bästa tips för den som är sugen på att dra igång en ny kår:

+ Leta reda på en nyckelperson på orten. En nyckelperson är någon som har ett nätverk, som folk känner till och litar på. Det kan till exempel vara en person på fritidsgården.

Nyckelpersonen kan hjälpa till att rekrytera folk och legitimera verksamheten. Om initiativet till en ny kår kommer uppifrån är detta extra viktigt, kommer initiativet nerifrån kanske man till och med själv är den personen.

+ Se till att få en god kontakt med skolledningen på ortens skolor. Ta dig tid att prata med rektorn om vad scouting är – inte bara om vilka aktiviteter som finns i kåren utan också om Scouternas värderingar. Det är bättre att bara stövla in än att skicka material på posten. Har man en bra relation till rektorn är det mycket lättare att få komma in i skolan och träffa eleverna på skoltid. Ett annat bra tips är att lämna lite material om Scouterna i lärarnas fikarum. När barnen sen berättar att de varit på ett första möte hos Scouterna kanske lärarna säger ”Vad roligt!” om de vet vad det är, och då är det större chans att barnen kommer tillbaka.

+ Var dum-envis! Räkna inte med att allt flyter på från början. Ofta får man ha tre första-möten istället för ett. Om ingen kommer på det första mötet – gör om tills det kommer några! Det varierar mellan olika områden vilka rekryteringsmetoder som fungerar bäst, men bara affischering fungerar sällan.

+ Se till att scoutmötet inte krockar med andra aktiviteter på orten, som till exempel ortens stora fotbollsturnering. Tänk också på att inte lägga mötet på Ramadan eller någon annan högtid, det är lika dumt som att försöka ha möte på julafton.

+ Kanske finns det någon ”vad gör du på fritiden-dag” där Scouterna kan visa upp sig? Planera och planera om; ha en plan för hur ni ska visa upp er, men var beredda att ändra på den om den inte fungerar i praktiken.

+ Kontakta andra organisationer på orten som riktar sig till barn och ungdomar. De brukar inte uppfatta det som konkurrens utan tycker det är bra att det finns fler aktiviteter på orten. Då kan man dessutom kolla av deras aktivitetsscheman så att scoutmötena inte krockar med andra saker.